

en Ytring, som det ærede Medlem, naar han tænker noget nyere over Sagen, ikke vil finde fuldkommen rigtig. Jeg kan virkelig ikke tænke mig, hvorledes en Lov skulde se ud, som henstillede det til Lovgivningsmagtens Bedømmelse, om der forelaa et Tilfælde, hvor den offentlige Autoritet havde overstredet sin Myndighed eller havde forstøttet Loven saa strengt, at der var Anledning til at gaa bort derfra. (Afbrudelse af Berg). So, det ærede Medlem har udtalt sig i den Retning. Efter hele Sagens Stilling skal jeg erklære, at det ikke er mig meget magtpaaliggende, enten Thinget vil henvise til en Undersøgelse af Ministeren eller ikke — det praktiske Resultat bliver ganske det samme — men jeg tror dog, at man lige over for det enkelte Tilfælde vil gjøre rigtigt i ikke at tillægge det en saadan Betydning, at man deraf tog Anledning til Henviisning til Ministeren.

Tanber: Som det ærede Thing vil have hørt, er det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) og jeg i det Væsentlige enige i Opfattelsen af det foreliggende Tilfælde, og jeg kan derfor i det Væsentlige henholde mig til de Betragtninger angaaende det foreliggende Tilfælde, som fremkom fra det ærede Medlem. Det er kun ligeoverfor visse mere almindelige Bemærkninger, der fremkom fra den meget ærede Ministers Side i begge hans Foredrag, jeg har ønsket at tage Ordet. Den høitærede Minister fremhævede saavel i sit første som i sit andet Foredrag, at han havde anset det for sin Pligt at tage disse Tilfælde meget alvorlig og gaa frem med den største Strengthed. Jeg skal nu ingenlunde bestride, at Ministeren burde have gjort det, og at det er rigtigt, at han har gjort det, forsaavidt som han har gjort det. Men hvad det foreliggende Tilfælde angaar, tror jeg dog virkelig, at Loven ikke har forubsat en saa stor Strengthed, som den høitærede Minister har anset for rigtig, og derfor er der i saadanne Tilfælde Marsag for Bevillingsmyndigheden til at give de Paagjældende nogen Erstatning, idet Loven i Virkeligheden er gaaet ud fra, at der ikke burde anvendes saa stor Strengthed, og derfor heller ikke er gaaet saavidt i sine Erstatningsbestemmelser, som den vilde have gjort, dersom den var freven under den Forudsætning, som den høitærede Minister har havt. Jeg er enig med den høitærede Minister i, at det er rigtigt i saadanne Tilfælde at optræde med stor Strengthed og Bestemthed; men saa skal Staten ogsaa være ret rundhaandet med at tage et noget ubstrakt Billigheds hensyn ved sin Erstatning, uden at man derfor behøver at komme saavidt, som den høitærede Minister antydede, at man skulde kunne komme, nemlig til at give Er-

statning for alle de mulige Fordele, som Vedkommende kunde være gaaet glip af, hvad enten det nu er Dampskibsfæstaber eller Kvæghandlere eller deslige; det følger ikke deraf. Jeg vil f. Ex. anføre — for at tage et bestemt Tilfælde —, at hvor Kvæghandlere have opkjøbt store Besætninger, et større Antal Kvæg, og blive afstaaene fra at udføre dem, hvorved Kreaturerne ganske pludselig tabe meget Væsentligt af deres Værdi, kunde der vel være Marsag til at give Erstatning, men ikke til at give en Kvæghandler Erstatning for den Udgift, han kunde have havt til at tjene paa det Kvæg, som han nu ikke sælger. Ligeledes overfor et Dampskibsfæstetab er der ingen Marsag til at give Erstatning for den mulige Fragt, det kunde have faaet, men derimod nok for de Kreaturer, som f. Ex. have været ombord, men ere blevne forment at gaa i Land. Der er selvfølgelig Grændser i disse Tilfælde. Men idet jeg er enig med den høitærede Minister i, at det er rigtigt, at der blev truffet strenge Forholdsregler, gjentager jeg min Beklagelse over, at Ministeren ikke tog det strengt i alle Henseender, kun tog det strengt ligeoverfor Sjælland, men ikke ligeoverfor Sverrig. Derved, at Ministeren undlod i 4 Maaneder at tage det Tilfælde alvorlig, som forelaa fra Sverrig, har han paaført Sjælland den Ulykke, at Udsørselsforbud fra Sjælland er blevet nødvendigt. Hvis den høitærede Minister i November Maaned havde truffet strenge Foranstaltninger mod Indførsel fra Sverrig, havde ikke Udsørselsforbud fra Sjælland været nødvendigt. Dette er Ministerens Ansvar, og det skal han ikke kunne komme bort fra. Det er et en stor Ulykke, Ministeren derved har paaført Sjælland. Nu glæder det mig, at den høitærede Minister gjør, hvad han kan for at bringe Sjælland ud af denne Ulykke, og jeg vil haabe, at den høitærede Ministers Bestræbelser i saa Henseende ville bære gode Frugter. Jeg skal med Hensyn til det foreliggende Tilfælde i Almindelighed sige, at det vil ikke være tilfredsommeligt at henvise til de Andragender, som senere kunne ventes, og da at inddrage dette Spørgsmaal derunder; thi de Andragender, som senere ville indkomme, ville dreie sig om de Tab, som ere paaførte Sjælland eller Sjællænderne paa Grund af Udsørselsforbudet. Det Tilfælde, her foreliggende, er af mere speciel Natur, idet det ligger forud for Udsørselsforbudet. Derfor tror jeg, at dette Tilfælde vel kan fortjene at behandles mere selvstændigt; og da det er saa tvivlsomt, hvorledes Erstatningen bør ansættes, maa det anses for ønskeligt, at de Undersøgelser og eventuelle Ræsonationer, som i saa Henseende maa finde Sted, ikke udsættes for længe; jo længere de udsættes, desto vanskeligere blive de selvfølgelig at foretage. Jeg skal derfor tillade mig at opfordre Thinget til at